

Lífgeislur

Tímarit um lífsambönd við aðrar stjörnur

8. tbl. Sept. 1976

Lífmagn þess, sem býr á einni stjörnu skapar sér nýjan líkama á skyldu aflsvæði annarrar stjörnu.

Helgi Pjeturss

Sérkennileg vetrarbraut NGC 5128

(Sjá forsíðumynd)

Þegar skyggst er um í djúpum geimsins, ber margt merkilegt og sérkennilegt fyrir augu þeirra, sem tæki hafa og kunnáttu til að skoða slíkar furður.

Ein af furðum himingeimsins er hin einkennilega vetrarbraut NGC 5128. Þessi vetrarbraut má heita ein af nágrönnum okkar, og sést hún í stjörnumerkinu Centaurus. Hún sendir frá sér sterkar útvarpsbylgjur, og eru uppsprettur þeirra bæði í vetrarbrautinni sjálfri og í tveim stöðum allfjarri henni, eins og oft er um útvarpsvetrarbrautir.

Það sem sérkennilegast er við útlit þessarar vetrarbrautar er það, að mikil þokubönd af geimryki gerð, liggja þvert yfir kringlu hennar miðja og skyggja á hana að talsverðum hluta.

Allar útvarpsvetrarbrautir eru af gerðinni „sporöskjulaga“ (elliptique), og eru þær með stærstu og efnismestu vetrarbrautum geimsins. Þær eru yfirleitt einnig meðal þeirra, sem gefa frá sér mest ljósmagn. Nú er einnig talið fullvíst, að slíkar vetrarbrautir séu með þeim allra elstu því lítið er í þeim af geimryki og ekki finnast heldur í þeim þær stjörnur, sem kallaðar eru „bláir risar“, en þær gerðir stjarna eru taldar ungar að tímatali stjörnufræðinnar. Telja mætti líklegt að í þessum gerðum vetrarbrauta hafi lífið haft mjög langan tíma til að þróast og fullkomnast og að lífverurnar á stjörnum slíkra vetrarbrauta séu orðnar svo fullkomnar að viti, góðvild, fegurð og mætti, að langt taki fram því, sem við menn getum gert okkur í hugarlund.

Mundi ekki vera stórkostlegur ávinningur fyrir okkur jarðarbúa, ef unnt væri að hafa sambönd við slíkar háþroskaverur og njóta þaðan aukinnar lífmagnanar? Eru slíkir möguleikar fyrir hendi og þá á hvern hátt? Í Nýöllum dr. Helga Pjeturss er að finna svör við þessum spurningum og ótal öðrum.

Ingvær Agnarsson.

(Heimild: La nouvelle Astronomie í umsjón Jean-Claude Pecker).

Erindi og greinar

Um drauma og fljúgandi diska

I. UM DRAUMA

Sá siður „að segja“ drauma sína er ævaforð og mun þekkjast með öllum þjóðum jarðar. Hvað snertir Íslendinga, þá fluttist þessi siður hingað með þeim mönnum, sem hér námu land. Getur hver maður gengið úr skugga um þetta með því að fletta upp í Íslendingasögunum. Ekki verður lengi blaðað í þeim, án þess að rekast þar á draumfrásagnir og ef vel er að gáð, sést, að þar eru heilu námurnar af hvers konar drauma- og fyrirburðafrásögnum.

Mætti margt rita um það, hvernig t. d. forn-Íslendingar litu á drauma sína og hversu þeir mátu þá, en hér mun ég láta nægja að vekja athygli á einu dæmi um það.

Í Haralds sögu harðráða, segir frá því, er móðir kom fyrir konung með son sinn, sem var sem hann hefði misst minnið og þótti nær sem vitstoli. Segir þá konungur, að hann þykist sjá, hvað að honum gangi. Hann muni vera draumstoli, en það hlýði engum manni, „... og er það eigi hans eðli, at hann dreymi aldregi“.

Það sem er svo afar athyglisvert í frásögninni, er þessi hugsun hins forna höfðingja, að nauðsynlegt sé fyrir manninn (almennt) að fá að njóta drauma sinna, því að þetta er einmitt það, sem nútímavísindi hafa fært sönnur á með tilraunum. Svo, sem þeim er kunnugt, sem vita á annað borð um draumarannsóknir, þá hafa tilraunir sýnt, að sé mönnum meinað að njóta draumsvefnisins, þótt þeim sé að öðru leyti veittur nægur svefn (t. d. 8 tímar), verða þeir veikir.

Verður ekki annað sagt, en að mikill sé munurinn á hugsana-skarpleik fornmannsins og þeirra nútímamanna, sem segja: „Mig dreymir aldrei neitt. Draumar skipta engu máli.“ En nóg um þetta í bili.

Því mun vera eins háttað í dag eins og til forna, að mestan áhuga hafa menn á spádraumum og tákndraumum, en siður á

öðrum tegundum drauma, sem ekki virðast forboði neins, né tákna neitt, enda þótt skýrir séu. Ég get ekki annað sagt en að þetta skilji ég ósköp vel. Þetta er alveg eðlileg afstaða þeirra, sem eigi er kunnugt um uppgötvanir og skýringar dr. Helga Pjeturss á eðli drauma.

Nú er því hins vegar svo háttáð, að verulega stórbrotnir draumar eru orðnir mjög sjaldgæfir. Alveg í samræmi við það, að verulega ófreskir menn finnast varla nú á dögum, a. m. k. meðal tækniþróuðustu þjóðanna.

Sagt hefur verið að þróun hugsunarinnar (og þá tækninnar) hafi orðið á kostnað ófreskigáfunnar. Það kann því að vera eðlilegt, að svo virðist sem fæstir finnist miðlarnir og ómerkilegast sé draumlífið, því tækniþróaðra sem þjóðfélagið er.

Hér á landi virðist sem sambandsgáfur hafi alla tíð verið nokkuð algengar. Þó er ef til vill farið að bera á því, að hin „tækni“-þróaða Reykjavík hafi upp á hlutfallslega færri miðla og annað sambandsnæmt fólk að bjóða, en önnur og mannfærri byggðarlög.

En þó að við höfum í einhverju tapað, hvað snertir hina stórbrotnari drauma (svo ég haldi mig eingöngu við drauma) og einnig hina minniháttar spádrauma (fyrir daglátum), þá höfum við unnið það margfalt upp með stóraukinni þekkingu á sjálfu eðli draumanna. Hverjum þeim, sem náð hefir til skilnings á hinu rétta eðli drauma, má nú ljóst vera, að hver draumur ber með sér meiri eða minni tíðindi frá öðrum jarðstjörnum. Hver einasti, tel ég. Og sá, sem í raun og veru skilur þetta, getur alls ekki verið alveg áhugalaus um drauma, hvorki sína né annarra.

Hitt er svo annað mál, að alveg eins og að flestir eru áhugalausir um hversdagslíf náungans, þá er eins með draumana. Enginn hefir áhuga á venjulegum rugl- og hversdagsdraumum. Öðru máli gegnir um áhuga manna á eigin eða annarra manna ævintýrum. Og skýrir draumar geta verið ævintýri líkastir. Munurinn er sá að það ævintýri gerist á öðrum hnetti, og ætti áhugi manna á málinu síst að minnka við það.

Það er því mín skoðun, að hinn forni siður „að segja drauma“ ætti að öðlast fyrri virðingu á ný, þó að nú séu þeir (draumarnir) skoðaðir í „öðru“ ljósi en áður, eða eigum við að segja, einmitt af því.

Að lokum þetta: Til þess að draumur sé frásagnarverður, þarf hann að mínu mati að uppfylla eftirfarandi skilyrði: 1) Hann þarf að vera skýr og heillegur. 2) Hann þarf að bera það greini-

lega með sér, að hann á uppruna sinn utan jarðarinnar. 3) Hann þarf að vera óvenjulegur. — Auk þess verða menn að gera sér það að reglu að skrifa drauminn eða tala hann inn á band strax og vaknað er, eða a. m. k. mjög fljótlega (fer eftir því hve skýr hann er). Leggi menn rækt við þetta í auknum mæli er ekki að efa, að draumlíf glæðist og skýrist, hverjum manni til gleði og ánægju. Draumlífið getur því aðeins orðið öflugra, að menn sýni því áhuga, og þetta skulu menn hafa í huga, er þeir fara að reyna að efla draumlíf sitt. Verið vel vakandi í vökunni og aukið nákvæmnina í athygli ykkar. Þetta hefir þau áhrif, að menn eiga betra með að festa sér í minni draumatvikin. Sýnið sæmilega athyglisverðum draumum annarra einnig athygli. Það kemur til með að verka gagnkvæmt. Með dálítið meiri áhuga og ræktarsemi, en nú er, gætu þínir draumar og annarra orðið alveg ótrúlega furðulegir og skemmtilegir.

Læt ég nú fylgja með þrjá drauma, sem ef til vill gefa ofurlitla vísbendingu um, hversu merkilegum og undarlegum ævintýrum unnt er að lenda í, ef maður aðeins gæti orðið draumgjafa sínum nógu vel samvita, en það verður ekki nema heildarstilliáhrifin eflist að mun.

II. UM FLJÚGANDI DISKA

Svo er að sjá, sem einstöku nýalssinnar hafi mikinn áhuga á F.D. (fljúgandi diskum), og telji hreyfingu þar að lútandi, geta orðið málefni okkar til framdráttar.

Við þessu hef ég ekki annað að segja en það, að hver hefir sitt mat á hlutunum. Ég tel samt rétt og skylt, að hver segi sína skoðun á þessu og mín er þessi. Mér geðjast ekki að þessum flugdiska-hugmyndum og tel málefni okkar alls ekki betur borgið við að fá stuðning þaðan. Jafnvel þó menn hallist að því, að diskarnir séu líkamningar frá öðrum hnöttum, sem er líka eflaust rétt. Ég byggi skoðun mína á þessu:

Verði björgun við komið, þá mun hún alls ekki koma frá tækniheiminum. Í þeim heimi eru ríkjandi helstefnulegustu stilliáhrifin, sem fyrirfinnast á jörðunni. Einmitt þar eru brugguð svívirðilegustu launráðin og fundin upp yfirgrípsmestu eyðileggingartæknin. Það er þar innan búða, sem þeir menn ráða, sem raunverulega bera ábyrgðina á grimmdarlegustu verkunum sem framin eru víða um jörð. Í krafti yfirburða tækniþekkingar sinnar en jafnframt algjöru ábyrgðarleysi hafa þeir öðlast vald og vilja til að

leyfa stjórnmalamönnum að nota hana (tæknina), til að drottna yfir og kúga aðra sem veikari eru. Vei þeim mönnum, sem misnota þekkingu sína á þennan hátt. Og það er með aðstoð frá þessu aflsvæði, sem ég tel líklegast, að líkamningafyrirbæri, eins og fljúgandi diskar, geti orðið öflugastir, vegna þess að þau eru því skyldust í eðli. Þess vegna álit ég, að F.D. geti verið mjög viðsjárverðir. Mig hefir nokkrum sinnum dreymt um F.D., og í öll skiptin hafa stafað frá þeim a. m. k. allógnvekjandi áhrif, svo ég segi ekki meira.

Á sambandsfundi nýalssinna hefir verið spurt um F.D.. Svarið hefir verið. Látið þá eiga sig.

Eftir frásögnum að dæma, virðist oftast en hitt, vera um neikvæð áhrif að ræða, þegar menn hafa orðið fyrir flugdiska-reynslu. Menn verða gripnir annarlegum geig og sumir hafa orðið illa úti í viðskiptum við þá sbr. nýlega frásögn um hjón, sem töldu sig hafa orðið fyrir mjög furðulegri reynslu af F.D. Urðu bæði konan og maðurinn mjög miður sín eftir reynslu þessa (tekin um borð, sögðu þau) og skömmu síðar dó maðurinn.

Mjög aðra sögu er að segja um þá, sem orðið hafa fyrir annars konar reynslu af hinum fjarlægum stjarnbúum (Helgi Pjeturss, Swedenborg, Hafsteinn, Owen o. fl. og fl.). Af slíkri reynslu hefur ótal margt gott hlotist, t. d. hugarfarsbreyting, sambandslækningar, miðilssambönd (ástvina) o. fl. Hvað gott hefir hlotist af F.D.? Nei, ég hvet til varkárni gagnvart þeim fyrirbærum, mikillar varkárni, þó að ég vilji ekki alveg fortaka, að gott geti af þeim hlotist.

Ég ætla hér að lokum að koma hér með tvær tilvitnanir, sem varða F.D. til frekari glöggvunar. Sú fyrri er úr tímaritinu „Psychic“ amerísku tímariti, sem fjallar um fyrirburðafraeði. Þar er í apríl 1974 birt viðtal við þekktan miðil og dulrænumann að nafni Ray Stanford, en hann er einnig þekktur fyrir frásögur sínar af viðskiptum við F.D. Hann segir svo: „Þeir (F.D.-menn) eru að vekja okkur til meðvitundar um þá staðreynd, að úti í geimnum eru til mannfélög, sem hafa náð því stigi þróunar og þekkingar, líkamlegrar, hugrænnar og andlegrar, að langt tekur fram okkar reynslu. Við erum rétt aðeins að byrja að skilja það skynsvið, sem þeir hafa. Samt sem áður, held ég að *sumir* þeirra séu *ekki* mjög þróaðir andlega séð. Þar ræðir um verur, sem standa á menningarstigi sem fyrst og fremst er tæknilegs eðlis.

Og sumir F.D.-menn hafa framið verulega fjandsamlega verkn-

aði — vel sönnuð tilfelli um fólk, sem orðið hafði fyrir líkamlegu meini. Svo að ég er ekki einn þeirra sem halda að bjargvættirnir komi utan úr geimnum, en ég trúi því að til séu menningarþjóðfélög, sem hvort heldur gætu verkað uppbyggjandi eða eyðileggjandi, miðað við mannkyn jarðar . . .“

Þetta segir Stanford, en ekki er ég viss um, að hann væri sömu skoðunar um bjargvætti utan út geimnum, ef hann hefði orðið fyrir annars konar reynslu af þeim, en í mynd F.D.

Í Sannýal bls. 211, segir svo: „Menn verða að gæta þess að þeir, sem hin þýðingarmestu sannindi birtu mannkyninu, eða leit-uðust við að birta, voru aldrei í tölu hinna miklu manna sinnar samtíðar, aldrei í tölu þeirra, sem voldugir voru og auðugir. Menn hafa hjer á jörðu getað orðið miklir menn og raunar mestir, á ránum og manndrápum, en aldrei á því að leiða í ljós þau sannindi, sem mannkyninu helst horfðu til blessunar.“

Og á bls. 149 segir: „Það hefir af alefli verið reynt að styðja að því, að hér gæti komið fram sú aukna þekking, það yfirlit yfir tilveruna, að skildist hver er tilgangur lífsins, hver orsök bóls og dauða.“ „ . . . Skilningnum á þessu hefir verið reynt að koma fram. En sá erfiðleiki er á, að hinn „tilsendi kraftur“ fer einkum þangað, sem samstilling er fyrir .Nú þarf ekki að því að spyrja, hvar mest hefir jafnan verið á jörðu um áhuga, samtök og samstillingu. Í styrjaldarefnum hefir það verið, hvort sem var til að herja eða verjast. Er hinn geysilegi vöxtur og viðgangur, sem verið hefir í þeim efnun síðustu áratugi, mjög eftirtektarverður.“ — Vituð er enn — eða hvað?

P.s. Ég sé að ég verð að bæta hér við enn einni tilvitnun til að forða frá misskilningi. Það sem ég á við er mjög sama eðlis og Helgi Pjeturss nefnir í ritgerðinni „Á annari stjörnu“, en þar segir svo: „Það má hugsa sér helheima þar sem vélfræði og aðrar fræðigreinar eru á miklu hærra stigi en hér á jörðu, en þjáningar kvalins mannkyns þó miklu meiri. En að lokum mun þó leiða af því hnignun allrar þekkingar, ef fróðleiksfýsn og sannleiksást hættir að vera aðalhvöt til þess að stunda vísindi. Og haldi nú enginn að ég sé að lasta vélfræði, — en þeir þurfa að geta beitt sér, sem best eru fallnir til að sjá yfir, og gæta að stefnunni, annars fer líkt og á skipi því sem gengur fyrir öflugum vélum, en stýrið bilað.“

III. ÞRÍR DRAUMAR

Draumur um flóðöldu

Mig dreymdi í nótt, sem leið, sterkan draum um aðstæður, er ekki hafa getað átt sér stað á þessari jörð.

Ég var staddur á einhverri strönd, sjávarströnd, sem þakin var hvítum sandi og voru þar saman komin börn og fullorðnir að leika sér á baðströndinni. Ég spyr einhvern, hvort aldrei komi, eða öllu heldur hvort ekki sé hætt á, að flóðbylgja skelli upp á ströndina, því að ég sá úti á hafinu mjög ógnvekjandi ólgustreng með háslöttóttum boðaföllum, og náði rönd þessi þvert yfir sjóndeildarhringinn. En mér var sagt, að ekki kæmi til þess, þetta þarna úti væri búið að vera svona svo lengi, en innar og nær ströndu væri allt rólegt.

En þá, allt í einu, kveða við hróp og köll og mikill asi grípur um sig, og fólkið sér, að ógnarröndin þarna úti hefir allt í einu geistst yfir allar hindranir og nú tekur að rísa risastór holskefla, sem fer ótrúlega hraðvaxandi. Var strax auðséð, að undankomu var alls eigi auðið og myndi risaalda eða réttara sagt jötunalda þessi skella yfir ströndina og ekki aðeins það, heldur myndi hún ná langt inn á land.

Nú verð ég mér þess meðvitandi á hlaupunum, og sem ég er að hugsa, að þá og þegar muni jötunskeflan ná mér, að ég er að takast á loft og fer að svífa eða fljúga öllu frekar, því að svo hratt steig á hæðina, og ég fann glögg, að ég mátti alls ekki staldra við né hægja á ferðinni eða líta um öxl, enda þótt mig sárangaði til að líta augum þessa ógnþrungnu sýn, því að þá færi ég í skefluna miklu. Og allt í einu segir einhver við hlið mér, að nú séum við komnir mjög hátt og komumst varla hærra (en í huga mér vissi ég að hæðin var um 16000 fet), sem var miklu hærra en ég hafði nokkru tíma svifið áður og alveg ótrúlegt að nokkur flóðalda gæti náð þeirri feiknahæð, en samt, um leið og þetta var sagt og hugað, segir veran ennfremur: „Sjá, nú er landið framundan og holskeflan er að fara framúr og rétt undir okkur, og lít á, hvað það er sem hún mun ríða yfir.“ Og þá gat að líta sýn, séða fram af hárrí hæðar eða fjallsbrún og blasti þar við, svo langt sem augað eygði, bæði framundan og til beggja hliða, víðlend og slétt hrísgrjónalönd og frjósöm mjög að sjá, og saúst mannverur með hvíta bardastóra hatta á við og dreif um ekrur þessar, en brún andlit þeirra litu upp á við. Virtist sem þeir biðu í forvitni og eftirvæntingu, en ekki skelfingu, og mér og hinum

(veran) fannst, sem eigi yrðu þarna nein reginspjöll, þótt hol-skeflan mikla dyndi yfir, og að enginn myndi farast. Var það ein-kennileg hugsun mjög, því að saman blandaðist ógnþrungin tilfinning og geigur við hina miklu jötunbylgju, en þó um leið einhver vissa fyrir því að hún myndi ekki eyðileggja neitt.

Nú virðast eiga sér stað draumgjafaskipti, því að ég er allt í einu staddur á jörðu niðri en má engan tíma missa, því einhver eða eitthvað er alveg að koma yfir mig og ég verð að komast alveg á augnablikinu á brott. Skyndilega birtist rétt hjá mér, og eins og spröttið upp frá yfirborði jarðar, ljósblettur eða þokumökkur, og með leifturhraða líkamnast í honum mannvera sem bendir mér til sín og ég skynja um leið, að hún spyr, hvort ég vilji fara þangað (og meinti þá ákveðinn en fjarran stað, sem mér var kunnugur) og ég játaði því umsvifalaust. Um leið er eins og mér sé svipt burtu og er um leið kominn á staðinn og er þá einn. Tek ég nú til að átta mig og held svo af stað til einhverra, sem ég þekkti og voru það tvær stúlkur.

Nú verður draumurinn óskýr og of mikið um draumgjafaskipti til að átta sig nógu vel, en allt í þessum draumi var mér alveg ókunnugt úr vöku og engin tilhneiging til rangþýðinga.

Dreymt 1. maí 1975.

Draumur um fljúgandi disk og myndun líkamnings

Mig dreymdi, að ég vaknaði upp af svefni og lá þá í rúmi okkar hjóna í sumarbústað uppi í sveit. Dimmt var af nóttu, nógu dimmt til að stjörnur sáust en þó ekki meir en rétt svo. Sá ég út um glugga, sem var í átt til fóta, út til himins, og sé skyndilega að lýsandi ljós kemur aðvífandi í átt til hússins, svona ofan frá úr fjarska. Þegar nær kemur sé ég, að þetta er skært tindrandi ljós, rauðgrænt á lit, en með bláum litgeislum umhverfis. Dettur mér strax í hug fljúgandi diskur og um leið greip mig einhver annarleg tilfinning og geigur. Ég hrísti konuna mína svo að hún vaknar og segi: „Sjáðu, sjáðu út um gluggann, ljósið,“ og var mér mjög í mun að fleiri en ég sæju þetta fyrirbæri, en um leið fór það fyrir gluggann og sást ekki meir. Ég var svo æstur yfir að sjá þetta, að ég rýk fram úr rúminu á náttklæðunum og toga konuna með mér og hleyp út fyrir húsið.

Þá sjáum við aftur ljósfarartækið og svífur það í mjúkum boga aftur fyrir og suður fyrir húsið, en nálgast svo á ný. Sást nú alveg

greinilega, svo ekki var um að villast, að þarna var eitthvað stórmerkilegt á ferð.

Þetta var eins konar ljóshattur með ljóskringlu neðan um sig og var sú kringla á þeytingi eða snúningi ofsahröðum og gneistaði frá þessu öllu og blikaði svo undarlega. Nú sjáum við að þetta standi í einhverju sambandi við okkur eða viti af okkur þarna.

Svo sest farartækið ofurlétt á grundina alllangt frá okkur eða svona um 300 metra, að mér fannst, og situr þar kyrrt um stund og mátti nú greina einhverja fasta lögun á farartækinu, fast form, en skyndilega, sem við stóðum og stöðum á þetta frá okkur numin, þá byrjar loftið allt í einu að iða og bylgjast (líkt og tíbrá) og sást það fyrst á því, að það, sem bar í blettinn, þar sem loftið fór að iða, virtist hreyfast, og svo myndaðist skjótlega hvítt mistur og sem þéttist ört, en alltaf var þetta á miklu iði og ólgæði eins og reykjarbólstur, sem stígur upp, og nú sjáum við hvar myndast í mekkinum, fyrst höfuð og herðar tveggja manna, og svo örskotshratt fullmyndast tveir menn og standa þeir á jörðunni rétt framan við okkur.

En nú tók draumurinn að óskýrast og draumgjafaskipti virðast verða.

Dreymt í júní 1975.

Draumur um ógnvekjandi veru

Sá út um glugga út yfir grænt land, hríslur og móa og nokkur dýr og hluti. Allt í einu segir einhver: „Sko, sjáðu nú, nú skeður það,“ og þá sá ég mér til undrunar, að allt, sem ég sá, og ég sjálfur, tók að lyftast ofurhægt frá jörðu, eins og allt aðdráttarafl jarðarinnar hefði skyndilega horfið og man ég mjög glögg eftir að sjá lausa muni ýmsa, svo sem trjágreinar svífa lóðrétt upp í loftið svo ofurhægt, og ketti og hunda og allt lauslegt. Var þetta undarlegt mjög að sjá.

En nú ber fyrir aðra sýn og virðist hún séð úr lofti. Sá ég hvar alveg kringlóttur ljósblettur færðist hægt yfir jörðina og allt sem bletturinn skein á sogaðist upp í loftið og nú bar bletturinn, sem var hvítbjartur og mjög bjartur, yfir mann á gangi og þegar hann varð þess áskynja flýtti hann sér að bera yfir höfuð sér einhvern málmhlut, eins og stóran pott eða þvíumlíkt, og þá hugsaði ég. Nú verð ég að gæta mín, því að hinn skínandi blettur hlýtur að stafa frá einhverju mjög björtu og ég fæ ofbirtu í augun, þegar þetta speglast í stórum málmfletinum. Og nú ber blettinn beint

á málmlokið og um leið sé ég speglast í því mynd af einhverju skelfilegu og kom það mér hryllilega á óvart. Þetta var lifandi ferlíki eins og einn risastór haus með opnu gini, sem alltaf var að opnast og lokast og glitti í opnu gininu á eitthvað, sem var líkt og tunga, sem hreyfðist til og frá. Fannst mér sem ófögnuður þessi væri að sofa allt upp í sig, sem það beindi geisla sínum að, en umhverfis hausinn var dimmleitari þokukrans.

Ég man að mér þótti þetta svo ótrúlegt og óvænt, að strax í draumnum taldi ég, að um annað samband væri að ræða en það sem sýndi ljósa kringlóttu blettinn færast yfir jörðina.

Kjartan Norðdabl

Dreymt í júní 1974.

P.s. Eins og menn sjá, er bæði stíl og stafsetningu í ýmsu ábótavant í draumfrásögnum þessum, en ég hef það fyrir venju að endurrita drauma alveg nákvæmlega eins og ég hef fyrst ritað þá niður strax og vaknað er, og oft í miklum flýti. Ég er ákaflega mótfallinn því að menn færi slíkar frásagnir í stílinn og lagfæri, þó að e. t. v. megi lagfæra stafsetningu að skaðlausu.

K. N.

M Y R —

órímuð spekiörð Þorsteins Jónssonar á Úlfsstöðum.

- Það er dauðakvöl að vera ekki samræmdur þeirri verðandi sem er.
- Þar sem er sorg, þar er líka ást.
- Er ást mín deyr, hverfur mér yndi minninga minna.
- Allt ljós er endurskin einhvers annars, líðandi eða líðins, þótt í nýrri eða breyttri mynd birtist.
- Eitt lítið blóm, sem ég særði og spillti, það mundi valda mér sársauka ævilangt.

Athyglisvert dæmi – Hver bað prestinn um að koma?

Í „Morgni“ frá árinu 1966, bls. 23 til 25 stendur eftirfarandi frásaga:

„Prestur nokkur sat einn í vinnustofu sinni, þegar dyrabjöllunni var hringt. Hann lauk upp dyrunum, og fyrir utan stóð ung stúlka, sem presturinn þekkti vel. Hún átti heima í þorpi nokkru í 5 mílna fjarlægð. Þorpið var í næstu sókn, sem presturinn hafði flutt úr 16 mánuðum áður en þetta gerðist.

„Gott kvöld“, sagði hún kjókrandi. „Ég býst við, að þér séuð búnir að gleyma mér, en ég á við yður mjög brýnt erindi. Faðir minn liggur fyrir dauðanum. Hann fór mjög sjaldan í kirkju, en einu sinni eða tvisvar fengum við hann til þess, meðan þér voruð hjá okkur. Mig langar svo til að biðja yður að koma og biðja með honum áður en hann deyr.“

„Ég skal koma nú þegar,“ svaraði presturinn. Hann tók regnhlíf sína, setti upp hattinn og lagði af stað með stúlkunni út í ausandi rigningu í 5 mílna gönguferð.

Þegar hann kom að húsi hins deyjandi manns, tók húsfreyjan á móti honum. „En hvað það er fallet af yður að koma til okkar,“ sagði hún. „En hvernig vitið þér, að maðurinn minn er að deyja?“

„Dóttir yðar kom og sótti mig,“ svaraði presturinn undrandi.

„Komið nú þegar upp á loft með mér,“ sagði konan. „Ég ætla að tala við yður á eftir.“

Presturinn gekk að dánarbedinu, talaði við sjúklinginn og baðst fyrir með honum. Skömmu síðar andaðist hinn sjúki. Þá snéri presturinn sér að konunni, sem þá var orðin ekkja, og spurði, hvar dóttir hennar væri, hann hefði ekki séð hana síðan hann kom í húsið.

Konan svaraði: „Ég varð alveg hissa, þegar þér komuð hingað alveg óvænt með öllu í kvöld, og ég spurði, hver hefði sagt yður, að maðurinn minn lægi fyrir dauðanum. Þér sögðuð mér, að dóttir mín hefði sótt yður og að þið hefðuð fylgst að hingað. Hafið þér alls ekki heyrt, að dóttir mín dó fyrir einu ári?“

Nú kom röðin að prestinum að verða forviða. „Dáin“, sagði hann með sterkri geðshræringu. „Hún kom að dyrum mínum, hringdi dyrabjöllunni og fylgdi mér hingað. Og sjáið þið til, ég hugsa ég geti fært sönnur á mál mitt. Þar sem vegurinn er bilaður á einum stað, var maður nokkur og annar með honum, sem sátu

við eld. Þeir sáu okkur ganga fram hjá. Á heimleiðinni skal ég hafa tal af þeim.“

Presturinn lagði af stað heimleiðis, og á leiðinni hitti hann mennina tvo. „Þið sáuð mig ganga hér fram hjá fyrir um það bil klukkustund, sáuð þið það ekki,“ spurði hann. „Var ég einn á ferð?“

„Já, herra,“ svaraði annar maðurinn. Þér töluðuð við sjálfan yður og fóruð mjög hratt.“

Og hvað er það nú, sem einkum er eftirtektarvert í þessari frásögu?

Athyglisvert þykir mér fyrst það, að þeir, sem sáu prestinn á leið sinni til hins deyjandi manns, sáu hann einan á ferð, en ekki í fylgd með hinni látnu stúlku, eins og hann þó sjálfur þóttist hafa verið. Og athyglisvert þykir mér það vera af því, að fyrir það virðist mér naumast verða komist hjá þeirri ályktun, að þrátt fyrir allt hafi þarna aðallega verið um nokkurs konar draum að ræða hjá prestinum, en ekki eins og andatrúarmenn mundu ætla. Þrátt fyrir þá vökuskynjan, sem hann hefur hlotið að hafa til þess að rata leiðina og taka eftir vörðunum við veginn, hefir stúlkan og erindi hennar einungis verið honum hugs kynjað og tilkomið fyrir samband, og er hér enn eitt dæmið til stuðnings því, sem ég hefi verið að halda fram varðandi eðli „skygginnar“. En hér er nú um meira að ræða en einungis það að gera sér grein fyrir því. Að sjá og heyra án þess að eitthvað hafi raunverulega verið séð og heyrt, er mér jafnóhugsanlegt og hitt, að augu eins geti nokkru sinni beinlínis séð það, sem öðrum augum er með öllu ósýnilegt, og hlýtur því hér að koma fram spurning um, hvernig allt þetta hafi í rauninni gerst. Og svarið þykir mér sem hljóti að vera hið sama og ég áður hefi borið fram varðandi nokkuð þessu skylt: Ástæði við atburði, sem samtímis eru að gerast á öðrum stað, þykir mér hér vera hið hugsanlegasta svar. Þegar presturinn heyrir dyrabjöllunni hringt, sér stúlku, sem hann þekkir, heyrir hana bera upp erindi sitt og gengur svo með henni hina 5 mílna göngu sína í ausandi rigningu, þá er þar um að ræða atburði og fyrirbæri, sem raunverulega eru að gerast og verið er að framkvæma við samskonar aðstæður á öðrum stað. Einnig á þeim stað er um að ræða dóttur deyjandi manns leitandi sálusorgara fyrir hönd hans, og sálusorgarinn ber þá einnig kennsl á hana líkt og hinn umræddi prestur bar kennsl á hina sér óafvitandi látnu stúlku. Og í þessu ástæði liggja skilyrðin fyrir hana til að koma

fram áhrifum sínum við prestinn, kynni þó ef til vill það, sem stjórnaði þeim áhrifum, að hafa verið meir í samræmi við vilja ástæðings hennar en hennar sjálfrar. Og hvort er nú ekki ástæða til að ætla, að um leið og þetta gerðist, hafi presturinn fyrir ástæði við samsinnung sinn annan magnast til meira en venjulegs áræðis og gönguhraða, því að hikleysi hans við að leggja undir eins út í svona langa göngu og í vondu veðri, er nærri því að vera furðulegt. „Þér töluðuð við sjálfan yður og fóruð mjög hratt,“ sagði annar vörðurinn við veginn, og mætti af þeim orðum ætla, að hann hafi eitthvað undrast þann mikla röskleika prestsins.

Þorsteinn Jónsson á Úlfsstöðum.

Til lesenda Lífgeisla

Eins og áður hefur komið fram í þessu riti, er „Lífgeislum“ ætlað, að flytja ýmislegt efni, er snertir lífgeislan og lífmagnan og um líf á öðrum stjörnum og byggir þar á þeim undirstöðuskilningi, sem dr. Helgi Pjeturss lagði með kenningum sínum og uppgötvunum. Má raunar segja, að flest fyrirbæri lífsins megi að einhverju leyti rekja til geislanar og magnanar, og er mikilvægt að sjá samband og samhengi allra hluta og allra fyrirbæra í þessu ljósi.

Til þess að „Lífgeislar“ megi halda áfram því hlutverki sínu, að vera tengiliður þeirra sem þegar aðhyllast Nýalskar skoðanir, sem og þeirra, sem vilja byrja að kynnast þeim, viljum við enn beina þeim tilmælum til lesenda þessa blaðs, að senda því efni til birtingar um eitt og annað sem fyrir þá hefur borið, svo sem drauma, sýnir, hugsambönd, fyrirbæri ýmis konar, lækningar o. fl.

Þá viljum við hvetja lesendur og velunnara blaðsins til að gera sitt besta til að afla því nýrra áskrifenda, en afkoma blaðsins er undir því komin, að sem flestir séu áskrifendur og greiði áskrift-argjöld.

Þá viljum við hvetja sem flesta til að lesa Nýala dr. Helga Pjeturss, en þeim sem ekki geta aflað sér þeirra viljum við benda á að lesa bókina „Líf er á öðrum stjörnum“ eftir Þorstein Guðjónsson, sem kostar kr. 300,00 hjá Félagi Nýalssinna og bókina „Draumar og svefn“ eftir Þorstein Jónsson á Úlfsstöðum, og kostar hún kr. 700.00. Sú fyrrnefnda fjallar um flest aðalatriðin í kenningum Helga Pjeturss, en sú síðari einkum um eðli drauma og svefns, eins og nánarið bendir til.

F.b. Félags Nýalssinna, Ingvar Agnarsson.

Stjörnusambandsstöð á Íslandi

Trúmálin hafa verið ofarlega á baugi í samræðum fólks eftir síðustu prestastefnu í Skálholti. Er því ekki úr vegi að víkja að þeim málum í þætti sem þessum. Prestafundur þessi mun lengi talinn verða allsögulegur vegna samþykktar hans um *dultrúarfyrirbrigði*. Tillaga sú, er samþykkt var um þetta efni virðist eiga öðrum þræði lítið kristilegan bakgrunn. Blandað var saman óskyldum málum í tillögunni, sem hlaut að koma prestunum í klípu við atkvæðagreiðsluna. Á hún því vafalítið minna fylgi að fagna en í ljós kom á fundinum. Bliku hefur dregið á loft og ekki með ólíkindum, þó að óveður skelli yfir á næstu prestastefnu. Eftir óveður kemur oft heiðviðri og gott veður — loftið hreinsast. Dultrúarfyrirbrigðin, sem áður nefnd tillaga greinir og fordæmir, höfða til félaga, er leita sambands við framliðna gegnum miðla. Er þar fyrst að nefna: Sálarrannsóknarfélag Íslands og Félag Nýalssinna, þó að fleiri muni vera þekkt. Fullyrða má að sambandsfundir þessara félaga hafa sannfært marga um framlífið að lokinni jarðvist hér megin grafar. Sannfært fólk um tilveru framlíðinna og orðið mörgum huggun í harmi og raunabót. Hvernig má það skiljast, að prestar snúist öndverðir slíkum hjálpráðum? Þó tekur yfir sá ófagnaðarboðskapur, að lífið hér á jörðu sé aðeins tilvera til dauða. Sú skoðun hlýtur að vera mjög andkristileg og leiða til óheilla. Framlífsvissan er hvati til góðrar breytni. Það er einnig andkristilegt að vilja koma nokkurri manneskju á *kaldan klaka*, þó að viðhorf til málefna sé ekki á einn og sama veg. Slíkt er víðsfjarri stefnu fyrrnefndra félaga, þó að skotið hafi upp kolli í málgagni þjóðkirkjunnar. Ekki hefði verið tiltökumál, þó að prestastefnan hefði gert samþykkt um, að víta annan eins hugsunarhátt, og hreinsa þannig kirkjuna frá því að búa undir slíku. Dultrú á frekar heima í eigin garði prestafundarins, eins og hann kemur fyrir sjónir. Ég get sagt af kunnugleika, að Nýalssstefnan er ódulin, ekki haldin hugsunarlausri trú í blindni. Hún vinnur að því að opna mönnum sýn og vitlega rökræna trú á framlífið.

Nýalssinnar byggja skoðun sína um framlíf á þeirri vísindalegu kenningu Helga Þjeturss, að líf mannsins haldi áfram að vera til á öðrum hnöttum í geimnum. Kenning Helga á vaxandi fylgi að fagna, ekki aðeins hér á landi, heldur og erlendis. Á Bretlandi eru hafnar athuganir á ýmsu í geimnum, sem gætu stefnt að sambandi við íbúa á öðrum hnöttum.

Brúnó, sem uppi var á 16. öld, sagði: „Stjörnurnar eru sólir og sólunum fylgja jarðir og á þeim eru menn.“ Fyrir þessa skoðun sína var Brúnó tekinn af lífi. Minna dugði ekki gegn þessari brautryðjandi ályktun spekingsins.

Helgi Pjeturss var mesti náttúrufræðingur og jarðfræðingur sinnar samtíðar á Íslandi og lagði undirstöðu þeirra fræða á landinu. Ritgerðir hans um þessi efni vöktu mikla athygli erlendis. En Helgi Pjeturss var einnig einhver mesti heimspekingur, sem uppi hefur verið. Skilningur á því er sífellt að aukast og koma í ljós. Það er kannski ekki tiltökumál á þeirri tíð, þó að samlandar hans teldu varða geggjun, er Helgi vogaði að staðsetja tilveruna eftir jarðlífið hér á öðrum hnöttum í geimnum, enda þótt hann hefði sannað óvæfengjanlega vísindalega þekkingu í jarðfræði. Ég rifja aðeins upp eitt dæmi um vantrú manna á getu Helga Pjeturss til að vita það, sem ekki mátti sjá öðru vísi en með nákvæmni vísindamannsins. Árni Óla getur þess í bók sinni Gamla Reykjavík, að bæjarstjórn Reykjavíkur lét hefja leit að vatni norðan við Öskjuhlíðina. Jarðfræðingar, allir nema Helgi Pjeturss, töldu þarna vera hraunklappir efst og síðan samfellda blágrýtishellu svo langt sem borað yrði. Helgi Pjeturss sagði hins vegar, að undir hraunklökkinn væri sandur og leir. Því var ekki trúað, en reyndist rétt vera. Borinn sem keyptur var nýttist ekki við þær aðstæður, er í ljós komu. Árni Óla tilfærir ummæli Ísafoldar á þessa leið: „að hinn ungi og efnilegi jarðfræðingur hafi þar með unnið merkilegan vísindalegan sigur.“ Og Árni Óla bætir við: „Í þetta skipti fór eins og oft síðar á ævileið dr. Helga, að menn trúðu honum ekki og höfðu sjálfir verst af.“

Helgi Pjeturss er auk þess að vera frábær heimspekingur einhver íslenskasti Íslendingur, sem uppi hefur verið. Hann áleit, að Íslendingar ættu efni í sjálfum sér og landi sínu til að vera forystuþjóð meðal þjóða heims. Vissulega er okkur hollt nú á tíð, að minnast þess og hugleiða í alvöru að finna menninguna í eigin barmi og þroska hana án sífelldrar eftiröpunar erlendis frá, þaðan, sem glæpirnir og hryðjuverkin gerast og ógna allri tilveru. Við Íslendingar erum alltaf að útþynna og afmá menningararfinn úr fornöld með minnimáttarkennd og vanmati á okkur sjálfum. Þetta er þeim mun bágara, sem við getum rakið uppruna okkar til rótar í landinu, og höfum þannig glögga sýn yfir söguna, getum vegið hana og metið bæði til varnaðar og viðgangs.

Það er ekki um að sakast héðan af, þó að Helgi Pjeturss mætti

litlum skilningi af samtíð sinni. Aftur á móti er þess nú að vænta, að kenningar hans fái hljómgrunn í hugum manna. Tilveran er orðin í öðru umhverfi, ef svo mætti segja, þar sem margt ótrúlegt, sem áður þótti, er það ekki lengur.

Ég minnst þess, þegar ég kom fyrst til Reykjavíkur sem ungl-ingur, að nauðsyn þótti að kenna hinum heimóttalega sveitapilti hegðunarsíði í höfuðstaðnum. Það, sem mér var tekinn sérlegur vari fyrir var að fara aldrei berhöfðaður út á götu og hlaupa aldrei á götunni. Ef útaf þessu brygði, yrði ég haldinn ekki með öllum mjalla eins og Helgi Pjeturss. Og svo kom að því að ég sá Helga Pjeturss hlaupa berhöfðaðan á götunni. Því mun ég síðast gleyma af öllu, sem fyrir mig bar í Reykjavík það sinn. Bjartari og göfug-legri svip hafði ég aldrei séð á nokkrum manni og raunar heldur ekki síðan. Þeir eru ófáir nú á dögum í Reykjavík, sem ganga berhöfðaðir á götunum án fordóma, og enginn hneykslast á því, þó að maður taki til fótanna og hlaupi til að missa ekki af strætis-vagninum.

Á fyrsta og öðrum áratug þessarar aldar komu ungmennafélög-in eins og vor í þjóðlífið. Uppljómuð fögrum hugsjónum hófu þau störf af óeigingjörnum hvötum. Þau höfðu að kjörorði: Íslandi allt. Ungmennafélögin í dag hafa talsvert öðru vísi stefnumið en á fyrstu árum og tugum, þegar þau hófu göngu. Þá urðu þau sam-einingartákn um menningarframtak, sem náði máttugum tókum til hugarfarsbreytingar, sem í ljós kom á mörgum sviðum þjóð-lífsins. Það er vissulega ekki vafamál, að hugarfarið ræður ferð-inni á hverjum tíma til heilla eða óheilla.

Ekki skyldi vanmeta gildi kristindómsins í landinu. Nokkurn veginn er víst, að Guðbrandsbiblía hafi varðveitt tungu okkar og þar með sjálfstæði. Ef ekki hefði verið annars kostur en lesa biblíuna á dönsku og prestarnir predikað eftir því, má vita hvernig farið hefði. Mér þykir vænt um þjóðkirkjuna. Ég kann vel að meta frjálshynda hennar, sem ríkt hefur um langt skeið. Væri ósk-andi að henni farnaðist nú jafnvel við ísbyggilegar horfur, eins og þegar nýguðfræðin á sínum tíma olli ágreiningi. Sá ágreiningur leystist með víðsýni og frjálshynda, sem í ljós kom, er einn ákvedn-asti talsmaður nýguðfræðinnar var kjörinn biskup.

Ég vænti þess að verða ekki hrakinn af vegi þjóðkirkjunnar, þótt ég dragi enga dul á að vera í Félagi Nýalssinna. Ég hef laðast að stefnu Nýalssinna, eftir að hafa kynnst árangri þeirra til að hafa samband við önnur tilverusvið í því skyni að bæta mannlífið hér

á jörð. Ég ber sérstaka virðingu og tiltrú á þeirri ströngu áherslu Nýalssinna, að hver einstaklingur vandi breytni sína í daglegu fari. Í félagsblaði Nýalssinna í júní síðast liðnum er m. a. þetta:

„Sannur Nýalssinni reynir að valda engum þjáningum, hvorki manni né dýri. Hann reynir að lina þjáningar, lækna og hjálpa. Hann reynir að léttu undir lífsstríði meðbræðra sinna. Sannur Nýalssinni reynir að losa sig við allar neikvæðar hvatir og tilhneigingar. Illmælgir er meðal þeirra ódyggða, sem hann reynir að uppræta í fari sínu.“

Ég held að flestir Íslendingar viðurkenni gildi þess, er hér segir og vilji gjarnan vera samstarfandi um þessa viðleitni til mannbóta og þjóðþrifa.

Að lokum minni ég á tvö hugtök, sem Helgi Pjeturss nefndi helstefnu og lífstefnu. Helstefnan æðir yfir í alls konar glæpum úti í löndum. Hjá Íslendingum sígur einnig á ógæfuhlið meir og meir. Helstefnan brýst fram í neikvæðri hugarorku þjóðanna. Hana getur ekkert sigrað annað en hugarorka af andstæðum toga. Það er lífstefnan.

Þjóð okkar er vansi, hve fátt hún hefur látið sér um minningu Helga Pjeturss. Er það Íslendingum síst til sóma, að aðrar þjóðir séu þeim fremri að skilja og meta framlífskenningar hans. Vegleg stjórnumbandsstöð mundi best hæfa minningu hans. Hana ætti þjóðin að sameinast um að reisa. Slík stöð mundi skapa skilyrði til sambands við æðri lífstöðvar, efla samhug og samstillingu manna á meðal til heilla lýð og landi.

Pórarinn Helgason.

(Úr úrvarpseríndi Um daginn og veginn, flutt þann 15. desember 1975).

Hvers vegna trúa menn á endurburð?

I.

Hugsamband er líkist fortilveru.

Margir eru þeir, sem telja sig eiga minningar úr fyrra lífi, og margar eru þær frásagnir sem skýra frá slíkum minningum. Oft hefur líka sannast á ótvíræðan hátt að slíkar minningar áttu við rök að styðjast, og var eðlilegt, að þetta væru taldar eigin minningar, á meðan ekki var betur vitað. Endurholdgun hefur slíkt verið kallað, vegna þess, að því hefur verið trúað, að dáinn maður hafi endurfæðst hér á jörðu af jarðneskri móður, og hafi sá hinn sami átt ýmsar minningar úr fyrri jarðvist.

Í bókinni „Hulinn heimur“ (útg. 1966) er ein slík frásögn:

Shanti Davi var indversk telpa fædd í Delhi árið 1926. Er hún var sjö ára fór hún að segja foreldrum sínum að hún hefði lifað áður og átt heima í þorpi, sem hét Muttra, og lýsti fyrir þeim húsinu, sem hún hefði þar átt heima í. „Hún sagðist hafa heitið Ludgi, verið gift og átt þrjú börn, sem hún nafngreindi.“ Eitt sinn kom maður í heimsókn til foreldra hennar, og þekkti hún strax, að hér var kominn frændi „mannsins“ hennar. Sagðist hann eiga heima í Muttra og eiga þar frænda, sem hefði misst konu sína, Ludgi, af barnsförum. Nokkru síðar kom þessi maður í heimsókn með „manninn hennar“, sem hún þekkti strax. „Kastaði sér í fang hans og grét, kallaði hann eiginmann sinn og talaði um, að loksins væri hann kominn aftur til hennar. Hún var í ákafri geðshræringu.“

Þegar Shanti Davi var nýu ára var mál hennar tekið til vísindalegrar rannsóknar. Í frásögninni segir svo orðrétt:

„Vísindamennirnir fóru með Shanti Davi til Muttra. Þegar hún kom út úr lestinni benti hún strax á móður og bróður „mannsins síns“, sem stóðu á jarnbrautarstöðinni innan um fjölda fólks. Hún ræddi við þau á þeirra eigin mállýsku, enda þótt foreldrar hennar hefðu aldrei kennt henni annað mál en Hindustani. Vísindamennirnir voru furðu lostnir. Nú bundu þeir fyrir augun á stúlkunni og settu hana upp í vagn. Hiklaust og ákveðið sagði hún ökumanninum hvert hann ætti að aka, og meðan á ferðinni stóð lýsti hún ýmsum kennileitum, sem á vegi þeirra urðu. Loks komu þau að þröngum stíg, þá skipaði hún ökumanninum að stansa og sagði: „Hér átti ég heima.“

Hér kemur til sögunnar atriði, sem ekki snertir fortílveru Shanti Davi, en það er, að hún skildi sjá, eða skynja staðhætti, þótt bundið væri fyrir augu hennar. Mætti hugsa sér, að þar hefði verið um sambandsýn að ræða, þannig, að hún hefði séð með augum annars manns, þ. e. einhvers þeirra, sem með henni voru í vagninum. Mun þarna vera um hlíðstætt atvik að ræða eins og draumsýn eða fjarsýn og byggjast á samskonar sambandslögmáli. Frásögnin heldur áfram:

„Þegar bindið var tekið frá augum hennar, sá hún gamlan mann, sem sat fyrir utan húsið og reykti. „Þessi maður var tengdafaðir minn,“ sagði hún. Reyndar hafði gamli maðurinn verið tengdafaðir Ludgi. Hún þekkti strax tvö aldri börnin, en ekki það yngsta, en fæðing þess hafði kostað Ludgi lífið, eins og áður var sagt.“

Ég tók þessa sögu sem dæmi, en ýmsar frásagnir eru henni líkar í eðli sínu.

Vegna slíkrar reynslu margra einstaklinga var eðlilegt að álykta að um endurburð hafi verið að ræða, á meðan menn vissu ekki deili á lífsambandi og hugsambandi manna á milli, eða þekktu eðli þess.

II.

Kynfrumur ráða erfðum.

Nú er vitað og raunverulega líffræðilega sannað, að endurburður getur engan veginn og aldrei átt sér stað. Kynfrumur karls og konu sem nýr einstaklingur sprettur af, bera í sér alla erfðaeiginleika foreldranna og ættarinnar í marga liði.

Litningar kynfrumanna hafa í sér fóligna óendanlega fjölbreyttni eiginleika, sem verða ættararfur hins nýja einstaklings. Aldrei getur það gerst að neinir eiginleikar erfist, sem ekki hafa verið í ætt viðkomandi einstaklings. Aldrei hefur það t. d. gerst, að barn með kínversk einkenni hafi fæðst af alíslensku foreldri eða íslenskt barn af kínversku foreldri. Og þetta á jafnt við um sálræn einkenni sem líkamleg. Hvort tveggja erfist.

Alveg er því óhugsandi að nokkur maður geti fæðst hér aftur. Hver einstaklingur þessarar jarðar lifir hér í fyrsta sinn, þetta er upphaf ævi hans, og hann getur aldrei aftur fæðst hér af konu. Hér er einungis lifað frumlífi. Framlíf á sér ekki stað hér.

III.

Möguleikar framlífs á öðrum stjörnum.

En fyrir okkur öllum liggur samt, að lifa áfram eftir að skilist hefur verið við þetta líf. En þar er um líf á öðrum stjörnum að ræða. Þar eru okkar framtíðarheimkynni og framtíðarstörf. Og þangað flytjum við með okkur ekki aðeins erfðaeiginleika heldur einnig áunna eiginleika, sem við höfum þroskað með okkur á þessari jörð. En mjög hlýtur framlíf okkar að fara eftir því, hversu vel og viturlega við höfum varið lífi okkar hér og hversu mikla góðvild við höfum sýnt meðbræðrum okkar.

Dr. Helgi Pjeturss segir svo á einum stað:

„Þegar maðurinn deyr burt úr frumlífinu, kemur hann fram, þar sem allir eru honum líkir; þ. e. hið skylda almenna aflsvæði togar til sín einstaklingsaflsvæðið (entelektiuna, sálina), sem losnar úr líkamanum, þegar hann er óhæfur orðinn til lífs.“

(Sannýall 1943, bls. 124).

Á öðrum stað í Nýal segir svo:

„Um alla ævi mannsins stendur af honum geislan, sem kemur fram og safnast fyrir á aflsvæði skylds en lengra komins eða samstilltara mannkyns. Og það sem þessi geislan stefnir án afláts að, er að endurframleiða líkama slíkan sem hún stendur af. Þegar nú maðurinn andast, losnar orka úr hinum deyjandi líkama og kemur fram í sama stað. Og nú skapar þessi geislan sér nýjan líkama, og að því er virðist ráða mega af ýmsum sögum úr „andabeiminum“, þá verður þetta með tilbeina hinna lengra komnu sem fyrir eru á þeirri stjörnu.“

(Nýall, 1922, bls. 312 úr ritgerðinni Stjörnulíffræði).

Það er einmitt á hinu nýja aflsvæði annarar jarðar, sem framlíf okkar verður. Þar er öll okkar framtíð, en ekki á þessari jörð, sem nú er heimkynni okkar. Og framtíð okkar er ekki bundin við þann hnött einan, sem við fyrst flytjumst til héðan, því fyrir öllum liggur að flytjast frá einum hnetti á annan fullkomnari, eftir því sem þroski okkar vex á hverjum stað.

„Brautin uppávið er óendanleg. Og undirstöðulögmál er það, að því meiri fullkomnun, sem náð hefur verið, því fremur verður við hana bætt.“

(Sannýall, 1943, bls. 105).

IV.

Endurminning sambandsveru en ekki endurburður.

En hvernig stendur þá á reynslu nokkurra einstaklinga, sem eiga minningar, er bent gætu til fyrra jarðlífs? Hver gæti verið skýringin á reynslu Shanti Davi, sem skýrt er frá hér á undan.

Mér virðist augljóst að ekki geti hér verið um eigin endurminningar hennar að ræða úr fyrra jarðlífi. Mun þarna eins og ævinlega, vera um að ræða, endurminningar þess, sem dáinn er og flust hefur á aðra stjörnu. Shanti Davi, sjö ára stúlkan, hafði fengið fast og varanlegt samband við hina framliðnu Ludgi. En þetta samband hennar nær ekki lengra en til endurminninga hinnar látnu. Ef um fullkomnara samband hefði verið að ræða, hefði Shanti Davi einnig getað fengið ýmsa vitneskju um núverandi líf hinnar látnu Ludgi, um umhverfi hennar, störf o. s. frv. þar sem hún nú á heima á framlífshnetti. Hefði þá hugmyndin um fyrri jarðvist hlotið að víkja af sjálfu sér, fyrir réttari vitneskju um sambandsgjafann, í þessu tilviki hina látnu Ludgi.

Sumar frásagnir um endurburð bera með sér, enn betur, en sagan hér á undan að einungis er um hugsamband að ræða.

Í Ennýal er sögð eftirfarandi saga:

„Tvenn hjón, til hægðarauka nefnd. A og B, áttu dæturnar a og b. Hjónin A missa dóttur sína, og koma síðan í heimsókn til hinna. Vill þá dóttirin b fara heim með hjónunum A og fær hún það. Þegar þangað kemur, kannast hún þar við allt, þekkir hirslur stúlkunnar sem dáin var eins og sínar, og þar fram eftir götunum. Er þar skemmst af að segja, að það var líkast því sem hjónin A hefðu fengið dóttur sína aftur, aðeins var sál hennar nú í öðrum líkama. En þó gat þarna vitanlega ekki verið um endurburð að ræða. Skýringin á þessu er sú, að fyrir stilliábrif foreldranna A (law of determinants) fer sál dótturinnar a í dótturina b, sem miðil, en hennar eigin sál verður að þoka, og miðilsástand þetta verður fast, kronískt.“

(Ennýall, bls. 230).

Hér gat ekki verið um endurburð að ræða, þar sem báðar stúlklar voru á líkum aldri.

Helgi Pjeturss skýrir endurminningar úr fyrra lífi á eftirfarandi hátt:

„Það sem um ræðir, er í raun rétttri endurminningar annars manns, draumgjafa, sem hefur fengið fastara samband en vanalegt er, og gerir einnig vart við sig í vöku. Og þar sem nú oft má ganga úr skugga um, að þetta eru endurminningar manns sem dáinn er, þá er þarna jafnframt fengin fögur og óbyggjandi sönnun fyrir því, að meðvitund látins manns er til, þó að líkami hans sé liðinn undir lok, og er þar að vísu sönnun fyrir framhaldi lífsins.“

(Ennýall, útg. 1929, bls. 231).

Endurminning einhvers jarðarbúa, er hann telur vera úr fyrra jarðlífi sínu, er hliðstæða draums.

Draumþegi skynjar endurminningu draumgjafa, vegna sambands við hann í svefni.

Maður getur skynjað endurminningu látins manns, vegna hugsambands við hann, þótt í vöku sé.

Það er vegna misskilnings og þekkingarleysis á eðli lífsins, sem ýmsir halda, að þessar endurminningar sambandsverunnar, séu eigin minningar úr fyrra jarðlífi.

V.

Ættarupphaf og óhugsanleiki endurburðar.

Þorsteinn Jónsson á Úlfsstöðum hefur ritað nokkrar bækur um sambandsmál. Hann segir svo á einum stað:

„Barn, sem hver einasti maður byrjar hér á að vera, er raunverulega ekki sami maður og nokkur, sem lifað hafði hér áður.“

(Tunglsgeislar bls. 101).

Og á öðrum stað segir hann:

„Einstaklingurinn þú eða einstaklingseðli þitt er í byrjun frá þínum íslensku foreldrum og kynstofni komið. Einstaklingsupphaf þitt er kynupphaf þitt, og kyn eða ættarupphaf getur þú ekki átt nema eitt. Að þú hefðir fæðst hér aftur, eftir að hafa áður verið Ítali og af ítölskum foreldrum kominn, hefði verið hið sama, og að skrifa hvert nafnið ofan í annað, mála hvert málverkið ofan í annað.“

(Tunglsgeislar, bls. 107).

Á einum stað enn segir Þorsteinn Jónsson svo:

„Vissulega svarar sála mannsins ekki til hins staðbundna efnis, heldur til þess kraftar, sem flyst frá einni stjörnu til annarrar, og er út frá því sjónarmiði séð ekki um neinn lokaðan hring að ræða, heldur eilífa hækkun og þáttafjölgun.“

(Tunglsgeislar, bls. 97)

Guðspekingar gera ráð fyrir lokuðum hring jarðvista, þar sem hver jarðvist tekur við af annarri. Telaj þó sumir þeirra, að lengri eða skemmri tími líði milli jarðvista.

Helgi Þjeturss kennir að flust sé frá einni stjörnu til annarrar, eftir því sem hærra þroskastigi er náð. Og nauðsynlegt skilyrði þess, að auknum þroska verði náð í framlífi, er að geta munað sem best, flesta þætti eigin reynslu úr fyrra lífi, meðan dvalið var hér á jörð.

Mun á það vera lögð mikil áhersla í framlífi, að muna liðna ævi, og þar með læra af reynslu, sem þar er fengin. Skilja, hvað þar var helst, sem miðaði til góðs og hvað til ills. Því framlíf á næstu jarðstjörnu byggðist á þeim undirstöðum, sem hér voru lagðar.

VI.

Nauðsyn aukinnar lífmagnanar.

Það efni sem ég hef nokkuð rætt hér á undan, framhaldslífið er mikilvægur þáttur í skilningi okkar á eðli lífsins.

En annað mikilsvert atriði er að vita, að á sumum öðrum stjörnum í alheimi, eiga heima verur, sem eru okkur mönnum svo miklu fremri að visku, góðvild, fegurð og mætti, að guðir mega kallast í samanburði við okkur menn. Það er það himnaríki, sem trúarbrögðin hafa svo lengi haft hugboð um.

Helgi Þjeturss segir svo:

„Guðsríki er sambandsvera, þar sem allir einstaklingarnir eru fullkomlega samstilltir til einnar lífheildar.“

(Nýall, 1922, bls. 326).

Mikilsvert er að vita, að frá þessum æðri lífheimum annarra hnatta, streymir stöðugt til jarðar okkar, lífmagn, sem leitast við að hefja jarðlíf okkar á hærra stig, því hér er verið á helvegi. Hér þarf að breyta um stefnu, ef lífið á ekki að líða undir lok á þessari jörð.

Og undirstöðuatriði er að vita af þessari viðleitni hinna lengra

komnu til að hjálpa okkur, og þar þarf að taka undir, svo að duga megi, til að hjálpinni verði komið fram, og að hér megi breyting verða á til batnaðar.

Það sem okkur mönnum er mest áriðandi, er að geta tekið á móti aukinni lífmagnan frá lengra komnum vinum annars staðar í heimi, svo komist verið á sanna framfaraleið.

VII.

Hin nýja heimsfræði um líf í alheimi.

Við jarðarbúar höfum svo lengi haldið, að lífið hér á jörð væri einstætt fyrirbæri í ríki alheimsins. En auðvitað er ekkert til, sem er meiri fásinna en slík hugsun. Nú er vitað að alheimurinn er gerður af óendanlegum fjölda sólhverfa, og vetrarbrauta. Og það mætti vera hverjum manni ljóst að víða í alheimi er líf að finna, og að víða í þessum mikla alheimi er lífið á miklu hærra stigi en við menn getum ímyndað okkur.

Líf jarðar okkar er þáttur í alheimslífi.

Helgi Þjeturss segir:

„Hér á Íslandi hefur það skilist fyrst, að saga mannkynsins er þáttur í stjörnulíffræði, saga lífsins á jörðu hér, þáttur í sögu alls heimsins.

(Nýall 1922, bls. 321).

Fullkomin sambönd munu eiga sér stað, milli hinna lengra komnu, hvar í alheimi sem þeir eiga heima. Lífgeislinn, sem er sambandsmöguleiki lífsins, brúar bilið milli allra lífenda, og fjarlægðir eru honum engin hindrun. Mannkyn jarðar okkar þarf að komast í nánari lífgeislasambönd við lengra komnar vitverur annara hnatta, sem bæði hafa vilja og mátt til að hjálpa, ef við aðeins hefðum vit og vilja til að taka á móti hinni aðsendu orku.

Þetta er hin nýja heimsfræði, sem svo áriðandi er að allir skilji.

Ingvar Agnarsson.

(Flutt á fundi í Hótel Varðborg á Akureyri í ágúst 1976).

Til dr. Helga Pjeturss

31. marz 1927.

Ofar öræfum,
allra landa
sannleikans sólarfjöll
blika í bifröstum
blárna himna,
hærra en hugir sjá.

Ein er þrá
alls er lífir:
sókn til hærri heima.
Grein af stofni
og gras af mold
— Svo er lífsins saga.

Örlög hafa
öllum gróðri
setta þráut til þroska.
Kaldur er snauðu
kotungs barni
ís við berar iljar.

Einbúar andans,
aðalsmenn þjóða,
vegu kaldasta kanna:
klífa klökug björg,
kálnir á hjarta.
— Og ganga á bál með Brúnó.

Eitt er lögmál,
sem aldrei bregzt:
Sannleikur skal sigra.
Til yztu veralda
endimarka
vaka verðir hans.

Því var aldregi
æviharmur
borinn bótaust.
Eilífðar akur,
sem aldir sá,
gefur guði ávöxt.

— Árdísir Íslands
á aldamorgni
færðu heimi fórnir.
en hærri hlutverk,
ef heillir ráða,
skipar lýðum Skuld.

Hlægir mig, Helgi,
að haukar fljúga
hátt yfir frónskum fjöllum.
Íslands hamingju
út í veröld
flytja hvítir fossar.

Heill sé þér, Helgi,
sem hæstan ber
yfir norræn óðul,
Gestur að vizku
með Gunnars litu
og anda Ingimundar.

Í hnattahljómi
þinn hróður vari,
meðan blástjörnur blika,
sólarsifjungur,
sonur bláfjalla,
Örn við Íslands haf.

(Bláskógar — Jón Magnússon.)

Draumar

DRAUMAR Þórarins Ólafssonar um ýmis efni

I.

Mig dreymir: Ég er á ferðalagi, ungur, ólofaður og lifi fyrir líðandi stund. Þó geri ég mér grein fyrir því, að ég er eldri maður, giftur og á ekki að vera á neinu ferðalagi.

Hver er skýringin?

2.

Ég hafði lagt mig um tvö leytið og var mér að renna í brjóst, er barið var að dyrum en þar sem ekki var barið nema einu sinni, nennti ég ekki að standa upp og sofnaði.

Nú dreymir mig, að barið er að dyrum. Ég fer til dyra og lýk upp. Inn koma fimm eða sex konur, þrjár þeirra eru frekar háar, grannar og ljósar yfirlitum. Ég veit að þær eru mér nákomnar og nákunnugar. Ein þeirra réttir mér aflangan pakka, sem ég veit að er gjöf til mín. Ég kyssi hana fyrir gjöfina, en þá verður mér ljóst að þessa konu hefi ég aldrei séð fyrr, og enga þeirra. Þá fara þær út úr húsinu og ég veit að þær ætla að fara í annað hús og koma svo aftur. Nú tek ég eftir því, að margir skór eru í forstofunni, til vinstri þegar inn er komið, og að konurnar hafa staðið í skódraslinu. Ég fer að raða upp skónum, en þá átta ég mig á því, að forstofan er ekki í mínu húsi, hún er stærri og skór aldrei til vinstri í forstofunni þegar inn er komið.

Hver er skýringin?

3.

Mig dreymir: Ég er á ferðalagi ásamt fleira fólki, og leið okkar liggur um einstígi upp fjall, sem er ca. 200—300 m hátt. Þverhnípi og sjór eða vatn er á hægri hönd. Þegar upp kom á fjallið var það að mestu flatt og gróðursnautt. Ég hafði orð á því við

samferðafólk mitt, að við skyldum ekki ganga framarlega, þar sem hallaði að bjargbrúninni og að klappir væru þar rakar og hálar. Vissi ég að sú hlið fjallsins eða bjargsins var slétt eins og þil. Stóð mér ótti af bjarginu eins og ég væri lofthræddur. Þegar við sóttum lengra á fjallið lækkaði það og grasflákar teygðu sig að mér fannst langt í austur. Á þurru graslendi nam samferðafólkið staðar, til að matast. Kona, sem var mér á vinstri hönd kraup niður, þannig að hún lá á hnjánum og sat á hælunum. Hún tók fram mat og smurði brauð, sem var eins og illeppur að lögun og minnti á soðbrauð. Ég horfði á konuna og brauðið eins og sá sem væntir þess að fá bita og sagði að brauðsneiðin væri matarmikil, en þá sagði konan: „Ég hef nú verið sögð nísk.“ Það fann ég að þetta skeyti var til mín, þar sem ég nokkrum dögum áður hafði haft orð á því, að þessi kona væri nísk, og mundi hún hafa frétt það. En þar sem ég leit á konuna og vildi svara henni einhverju, varð mér allt í einu ljóst að þessa konu hafði ég aldrei fyrr séð.

Hver er skýringin?

4.

Mig dreymdi: Ég var á skipi, það var seglskip. Með skipinu er hópur af ungu fólki. Það er glaumur og gleði og dansað á framþilfari. Ég horfi á fólkið, en get ekki tekið þátt í gleðinni. Ég er gamall og er úr leik. Ég tilheyri skipinu, er háseti og herbergið mitt er fram undir stafni bakborðsmegin, þangað fer ég. Á veggnum hangir lítill spegill. Ég lít í hann og sé gamlan gráskeggjaðan mann. Hann virðist vera á sjötugsaldri. Ekki er þetta ég.

Hver er skýringin?

5.

Mig dreymir: Ég heyri barið að dyrum og fer til dyra. Ég lít í kringum mig í forstofunni áður en ég opna útidyrnar til að athuga hvort þar er ekki allt eins og vera ber. Forstofan er öðruvísi en ég átti von á, stærri, aflöng og tvær mottur á gólfri í staðinn fyrir eina. Forstofan er ekki í mínu húsi.

Hver er skýringin?

6.

Það er undir morgun að mig dreymir. Ég er að losa svefninn, en get samt haldið í drauminn með því að gæta þess, að halda

huganum óvirkum (hugsa ekki). Ég er á málverkasýningu og geng meðfram langvegg í frekar litlum sal og hef vegginn á vinstri hönd, ég horfi á málverkin eitt af öðru en það er eins og ég sé slitinn frá þeim, ég skoða þau ekki eins lengi og mig langar til. Á veggnum fyrir enda salarins er stórt málverk, sem er miklu hærra en það er breitt. Ég horfi á efri hluta þess og vil líta niður eftir myndfletinum, en þá er ég allt í einu farinn að horfa á málverk á veggnum til hægri og óðar á annað. Ég ræð engu um hvað lengi ég skoða málverkin. Það er eins og maður, sem minni áhuga hefur en ég líti yfir þau í flýti.

Hver er skýringin?

Pórarinn Ólafsson.

II.

Framanskráðir draumar eru að ýmsu leyti merkilegir. Í þeim öllum kemur skýrt fram, að draumgjafinn, sá sem draumurinn stafar frá, er ævinlega allt annar en dreymandinn og aldrei sá sami í tveimur draumum eða fleirum. Í einum draumnum, nr. 1 er hann ungur maður á ferðalagi. Í öðrum draumi, nr. 4, er hann gráskeggjaður öldungur, sem sér sitt eigið andlit í spegli. Í draumum nr. 2 og nr. 5 er um rangþýðingar að ræða, þar sem hann heldur fyrst að um eigin húsnæði sé að ræða, en verður þess brátt áskynja að svo er ekki, heldur er hér um að ræða tvær ókunnar forstofur, og sína í hvort sinn. Í draumi nr. 3 kemur fram endurminning, sem alls ekki er endurminning dreymandans. Kemur þar augljóslega fram, að um er að ræða endurminningu annars manns, sem draumsambandið er við. Í draumi nr. 6 kemur fram, að hugsun dreymandans er ekki með öllu óvirk, þótt venjulega sé þannig, enda hér komið að draumskilum. Hann hefur löngun til að skoða betur málverk á veggjum sýningarsalar, en fær því ekki ráðið, því draumgjafinn, sá sem raunverulega er að skoða málverkin á þessari stundu, fer sínu fram um skoðun þeirra, lítur af einu málverkinu á annað án þess að skoða neitt þeirra vandlega, og hefur sennilega ekki orðið var við dreymandann hér, sem var í sambandi við hann og sá með augum hans, og hefði óskað að skoða myndirnar nánar.

Allir bera þessir draumar með sér, að um hefur verið að ræða vitundarsamband við draumgjafa á einhverjum öðrum stað.

Ritstjóri.

Sambandsfundir

Miðilsfundur 20. október 1975.

Björn Halldórsson (Erni): Hef ég samband við ykkur frá stjórnun í órafjarlægð. Um raunverulegt orkusamband er að ræða, sem nýta má á marga vegu, m. a. til að lækna þá, sem sjúkir eru.

Helgi Pjeturss (Sveini): Helgi, komið sæl. Sendi ég orku til ykkar frá stöð okkar hér. Við erum mörg samankomin og er óskandi að þið getið tekið við sem mestri orku. Þið skuluð treysta á, að þetta geti tekist og þið megið treysta því að mjög mikill kraftur er rýfirir hendi, og að mjög margir vilja veita ykkur liðsinni, frá fleiri en einum hnetti. Það má segja, að ekki veitti af auknum mætti hjá ykkur til margra hluta merkilegra. Mikil vandi er þó að ná hér tökum og þarf ekki að rekja orsakir til þess. Ykkur eru kunn stilliáhrifin og hvernig hið almenna hugarfar og skilningur getur dregið úr eða eft sambandsskilyrðin. Með því er ég ekki að segja, að fólkið sé svo slæmt eða lítt þroskað yfirleitt. En það skortir á skilning margra, og margt þyrfti að færast í betra horf, lífurni manna og hugarfar svo að vel væri. En ég læt nú bíða að ræða frekar um þetta.

N.D. (Sveini): N.D., komið sæl. Enn er hér tækifæri að gera vart við sig og segja nokkur orð við fundargesti. Er nú hér með fjölmennara móti og er ánægjulegt þegar hugar fylgir máli. Má segja, að ég skynji, að áhugi sé á að ná sambandi og greiða fyrir því.

Miðilshæfileiki er nú hjá hinum ýmsu einstaklingum, en misjafnlega sterkur, og er þó mögulegt að þjálfá hann hjá mörgum þótt hann sé í fyrstunni ekki öflugur. Erum við að reyna að þjálfá hann upp hjá nokkrum hérna, og þótt enn gangi heldur hægt, eru þó miklir möguleikar fyrir hendi, með miklum áhuga og ástundun, með undirbúnu mfundum og fleiru. Þetta gæti náðst á herra stig og gæti náðst miklu fullkomnara samband við aðrar stjórnur en

orðið er. Nú hafið þið gert ykkur ljósa grein fyrir lífgeislaninni, sem er notuð sem sambandskraftur, og hvernig sá kraftur berst frá einum heila til annars, vitneskja og skynjun tilfinninga, þó um óravegu sé að ræða hnatta á milli. Með lífgeislanum má sigrast á hinum annars ósigrandi fjarlægðum geimsins og koma á vit-sambandi og orkusambandi um heim alan. Reynir hér á þekkingu og víðsýni meir en lítið.

Hér þarf að hugsa stórt og skyggvast langt og sækja á brattann, svo að sigur megi vinnast. Það þýðir ekki að stinga höfðinu ísand og neita að líta til stjarnanna, vilji menn ekki verða að steingervingum. Mér þykir vænt um ykkur öll og hvert eitt ykkar hefur eitthvað til síns ágætis. Allir eiga að geta notið sín. Skapa þarf þá sambandstilfinningu, sem nauðsynleg er til sambands við líf á öðrum hnöttum. Erfitt er að samræma ýmsa hluti, en ekki má láta ófreistað, að bta samstillinguna, og þetta er hægt með góðvilja allra.

Ólafur Tryggvason (Sveini): Ólafur Tryggvason, komið þið sæl. Ég er mjög ánægður að hafa samband við ykkur úr stöð þeirri, sem ég er staddur í, á annari stjörnu í öðru sólhverfi, en í sömu vetrarbraut. Hér er margt manna og hefur mér vaxið hér ásmegin. Þykir mér ástæða til að reyna að gefa einhverjum á ykkar jörð hlutdeild í afli mínu.

Ég er sífellt við sama heygardshornið og áður, að hugsa til sjúkl-inga og taka þátt í að hjálpa sjúkum. Þarf að koma þessu á hærra stig. Það er hægt með samböndum og góðvild margra. Ég sem íbúi annars hnattar, er heldur langt í burtu til að heimsækja ykkur, en ef skilyrði væru betri væri ekkert því til fyrirstöðu. Ég mundi vilja sanna sambandið við aðra hnetti. Það væri stórkostlegt. Víðtækt samstarf er á milli margra á mörgum hnöttum.

Ég hef oft komið í sambandsstöð Helga Pjeturss og alltaf komið þaðan betri og sterkari maður. Ég á samt ekki heima á hans hnetti, en heimsóknir eru auðveldar milli hnatta. Hér er merkileg samstilling. Það er eins og hver einstaklingur eigi þátt í heildinni og heildin í hverjum einstökum. Þið getið stefnt að slíkri samstillingu einnig á ykkar jörð.

Ónefnd íslensk kona (Sveini): Hér eru margar konur og ég er ein kona meðal þeirra. Við sendum ykkur kraft. Þið eruð ekki nógu sterk til þess að við getum komið fram meðal ykkar, til að líkamast. En aflsvæði ykkar gæti orðið svo öflugt, að slíkt yrði mögulegt og hefur slíkt stundum átt sér stað á ykkar jörð, að

líkamningar hafi komið fram. Þörf er á þekkingu fjöldans í þessu efni, til að skapa það samband, sem nauðsynlegt er og ómissandi, ef aflsvæðið á að gea orðið svo öflugt sem nauðsynlegt er, ef heim-sóknir eiga að geta orðið frá öðrum hnöttum, og þar með bætur á högum mannkynsins. Skapa þarf skilning til þess að slík fyrir-brigði gætu átt sér stað.

Ég kom fram þar sem mjög var afgurt og indælt um að litast og ég undraðist stórlega. Á bersvæði kom ég fram, undir bláum himni, og fannst mjög til um birtuna af sól, sem stafaði á landslagið. Það var bláleit sól hátt á lofti, eins og raunar eru víða til á ýmsum hnöttum. Ég fékk þar hinar bestu móttökur. Hér er yndislegt að lifa. Og enginn skuggi er framundan á lífsleiðinni. En við vitum vel, hvernig er á ýmsum lakari stöðum. Ég skynja stundum til slíkra staða, og er mikil viðleitni frá betri stöðum að laga ástandið á verri stöðunum. Það er stórkostlegur heimur, sem við lifum í.

Veita þarf mannkyninu leiðsögn. En það er vandasamt viðfangsefni. Reynið að tala við fólkíð.

Ég vil geta lýst fyrir ykkur veðurfarinu á mínum hnetti. Það er svo dásamlegt, hvernig veðurfarið lýsir sér, að því verður ekki með orðum lýst, svo auðvelt sé. Veðráttá ner jafnari hér en hjá ykkur. Miklu nánari tengsl eru hér milli lífsins og hinnar líflausu náttúru en þið þekkið. Með hugarfari okkar og samstillingu getum við haft áhrif á veðurfarið og stjórnað því í samræmi við okkar þarfir. Yndislegt veðurfar er um allan hnöttinn. Snjóar við heim-sakut og rignir og getur stundum blásið, en engin óþgindi eru af slíku.

Hnöttur okkar er talsvert stærri en ykkar jörð og ýmislegt hefur hann fram yfir ykkar jörð. Ekki get ég lýst hnetti mínum að ráði, en ég gæti nefnt, að fegurðin er mikil alls staðar, en þó misjöfn nokkuð. Efni jarðar okkar eru eins og í ykkar hnetti. eru hér málmar og bergtegundir og berglög ýms.

Ég er ánægð og glöð hér og margt er hér til þroska.

Haraldur Nielsson (Erni): Haraldur Nielsson, sæl verið þið. Ekki hef ég fengist við þessa hluti svo lítinn hluta ævinnar.

Ekki verðum við alvitrir þótt við förum í aðra líkama. En við viljum, að meira mark verði tekið á þessu en verið hefur. Ég er í efni. Efnislíf er það, algjört efnislíf. Ekki er þar með sagt, að guðstrú eigi ekki rétt á sér. Þetta er sambandstilraun. Er hún farin

að bera árangur, en skilning þarf að hafa á lífinu eftir dauðann. Þann skilning sem við höfum. Verið sæl.

Kona, ónefnd (Sveini): Ég á heima á fögrum stað. Ég er kona. Hugsíð til mín stutta stund. Hér eru fuglar og frá þeim fæ ég kraft. Þeir vilja hjálpa mér að tala til ykkar. Það er eins og geisli til mín áhrif frá þeim. Ég get fundið eins og eitthvað streymi um mig, er ég hugsa til stöðvar ykkar. Ég er næm fyrir ýmsum áhrifum. Fæ ég ekki séð, hvernig hægt er að komast hjá að vilja taka þátt í þessu sambandi lífsins.

Fallegir eru fuglarnir hér og söngur þeirra yndislegur. Fiðrið er eins og geisli af yndislegri birtu.

Ingvar Agnarsson ritaði jafnóðum og talaðist.

Miðilssamband, 7. október 1972.

Zarabústra talar: Zarabústra, sæll og blessaður. Það eru mjög margar vetrarbrautir, er mjög samstilltar eru og mjög furðulega magnaðar. Viðleitnin, sem skapar þar samstillingu lífsins, hefur náð mjög stórkostlegum tókum á efninu. Þessar vetrarbrautir eru magnaðar til fullnustu, í hverjum einum minnsta hluta. Samstilling vitsins og guðseðlisins, magnar alla hluti. Þar sem eru þessar vetrarbrautir, fullkomlega samstillts lífs, gerast stórkostlegir hlutir.

Heilar vetrarbrautir fara hamförum. Hinn fullkomlega samstillti vilji allra lifenda, megnar að flytja hverja vetrarbraut. Og flutningur sem þessi er, verður auðveldur, ef lífið er fullkomlega samstillt. Þessi óumræðilega fullkomna lífheild, er slík tók hefur á efninu, megnar slíkt auðveldlega. Berast þar á milli vitsambönd og orkusambönd, óhindruð og ósegjanlega öflug. Til hvers minsta hluta slíkrar vetrarbrautar er hin lifandi geislan fullkomlega sterk.

Ofurgeislan guðlegs máttar ræður öllu efni. Leysir upp efnið o gskipar því niður í öðrum stað, fjarlægum. Reginorka lífsins er þús megnug.

Óumræðileg afluppspretta er slík vetrarbraut. Sú skapandi orka geislar sér mjög til annarra vetrarbrauta og lagar eftir sér, ef tókum nær, efnið.

Þessi mikli skapandi máttur á sér upptök í vetrarbrautum alheimsins og magnar aðrar vetrarbrautir fram til þroska. Mögnunareðli heimsins er vissulega staðreynd.

Magnan efnisins er misjafnlega langt komin og það er samstillt af magnandi orku. Framför efnisins stighækkandi, eftir þeirri orku, er það samstillir.

Frummögnun efnisins verður á milli hinna fyrstu eininga þess. Og skapast síðan, fyrir það samband heildarsamstilling hnatta og stjarnþyrpinga. Byrja síðan líflausir einingjar efnisins að veita viðtöku geislan af lífstjörnum. Í smáum stíl er þó sú byrjun lífsins og framför ekik hröð. Ná þó þessir lífgeislar meiri tókum og magna efnid og lífverurnar skapast. Og sú magnan efnisins, sem þar er fram komin, lífmagnanin, verður mjög furðuleg.

Og sú saga, sem þar er hafin, saga skapandi afls lífsins, er eigi sögð af minni skilningi, nema gert sé ráð fyrir skapandi krafti af miklu öflugri lífstjörnum. Ef gert er ráð fyrir lífgeislun, sem undirrót sköpunar lífsins, skilst hvað veldur mismun lifandi og líflaus efnis.

Þegar að er gætt, hver mismunur er á niðurröðun hins lifandi og hins líflausa efnis, þá gefur auga leið, að um er að ræða aðra mögnun.

Með lifnun á sér stað aðstreymi kraftar, er efninu raðar niður samkvæmt eðli þess kraftar er þar er að verki. Sú geislan, lífgeislan frá öðrum stjörnum, skapar efnismynd, ófullkomna efnismynd þess, er geislann sendir. Geislun þessi magnar og skapar eftirmynd hinnar æðri veru. Þar verður til sú magnan æðri orku, er almögnun heimsins leitast við að ná. Mjög eru á byrjunarstigi þeirrar mögnunar, erfiðleikar miklir og getur verið mjög tvísýnt, hvernig til tekst sú mögnun.

Frumlífsstigið er mjög hættulegt og margt sem veldur. En þegar vitið nær að þroskast, eru möguleikar á, að framfarir verði á slíkum hnöttum. Mun þetta takast, en erfiðleikar geta orðið miklir lengi.

Ég hef þetta ekki lengra að sinni. Pakka. Vertu sæll.

Sveinn Haraldsson ritaði jafnóðum, það sem hann eins og heyrði Zaráþústra tala til sín. Zaráþústra var mikill vitringur, og höfundur trúarbragða sem við hann eru kennd. Hann var uppi í Persíu um eitt þúsund árum fyrir Krist.

Lífgeislar

Útgefandi: Félag Nýalssinna.

Álfhólsvegi 121, Kópavogi, sími 40765. Pósthólf 1159, Reykjavík.

Ritstjóri: Ingvar Agnarsson.

EFNISYFIRLIT

ERINDI OG GREINAR:

Sérkennileg vetrarbraut (Sjá forsíðumynd I.A.	Bls.	74
Um drauma og fljúgandi diska K.N.	—	75
Um drauma. — Um fljúgandi diska. — Þrjár draumar: Draumur um flóðöldu. Draumur um fljúgandi disk og myndun líkamninga. Draumur um ógnvekjandi veru.		
Athyglisvert dæmi: Hver það prestinn að koma? P.J.	—	84
Stjörnusambandsstöð á Íslandi P.H.	—	87
Hvers vegna trúá menn á endurburð? I.A.	—	91
Hugsamband er líkist fortíluveru. — Kynfrumur ráða erfð- um. — Möguleikar framlífs á öðrum stjörnum. — Ættar- upphaf og óhugsanleiki endurburðar. — Nauðsyn auk- innar lífmagnanar. — Hin nýja heimsfræði um líf í alheimi.		

LJÓÐ:

Til dr. Helga Pjeturss. J.M.	—	98
-----------------------------------	---	----

DRAUMAR:

Draumar Þórarins Ólafssonar um ýmis efni.	—	100
--	---	-----

SAMBANDSFUNDIR:

Úr miðilsfundi 20. október 1975	—	103
Bj. H. — Helgi Pjeturss. — N. D. — Ól. Tr. — Ónefnd kona. — Har. Níels.		
Miðilssamband 7. október 1972	—	106
Zarabústra.		

MYR:

Órímuð spekiorð. P.J.	—	83
----------------------------	---	----

Til lesenda Lífgeisla. I.A.	—	86
----------------------------------	---	----